

Edebiyat Defteri

Çöl gezgini ali tanyıldız -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
29 Ocak 2021 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

İNSANCA YAŞAMAK

Apar topar indi yokuş aşağı. Kendini kesişen sokağın kollarına bırakıverdi. Sert ve hızlı adımlarla loş karanlığı yürümeye başladı. Soluğundaki buğudan ve hızlı nefesinden başka hiçbir şey yoktu... Kimse yoktu... Parke taşlı zeminde, kösele ayakkabılarının sesi, o sessizliğin içinde korkunç bir yankı yapıyordu. Gözleri korkunçtu. Nefesi, kalbi korkunçtu... Karanlık, sessiz ve oldukça gizemli görünen eski kerpiç evlerin duvarlarına çarpa çarpa, tutuna tutuna, koşarcasına geçti o uzun sokağı. Uyandığında, kan ter içinde kaldığını hissetti. Annesi başucundaydı. Alnına sirkeli bez koymuş, durmadan bir şeyler mırıldanıyordu. Dışarıda, yağmurun tıkırtısı camlardaydı. Sirke kokusu midesini bulandırdı. Kusmamak için zorladı kendini. Gözlerini hafifçe araladı. Annesinin bulanık görüntüsüne baktı. Beyaz başörtüsü gözlerini kamaştırdı. Tekrar kapattı göz kapaklarını. Sıktı iyice... Sonra gevşedi. Eli kolu gevşedi. Bütün vücudu gevşedi. Tekrar uykuya daldı... Bir daha uyanmamak için dua etti.

* * *

[italik] Sokağın iki ucunu tutmuş adamlar vardı. Karanlık bakıyorlardı. Sesleri, yüzleri, görüntüleri karanlıktı. Elindeki kırmızı boyalı fırçalarla da duvara bir şeyler yazan iki kişi vardı. Biri genç bir kızdı. Öyle seçiliyordu uzaktan. Sokaktan geçip geçmemek konusunda tereddüt etti. Bir çöp kovasının yanına sindi. Oradan bakmaya başladı. Korkmuştu. Uzak uzak silah sesleri duyuluyordu ve mezar sessizliğinden de beter bir sessizlik vardı. Fırçanın duvardaki garip sesi ve kendi soluğundan başka hiçbir ses yoktu ve olmasını da istemiyordu.

Uzak silah sesleri devam ediyordu. Bazen sesler yakına geliyor, korkusu artıyordu.

Birden bir şey oldu.

Sokağın iki yanından da bağırان adamlar türedi.

Yazı yazan ve sokağın başında onları kollayan gençlere “Durun, teslim olun” diye haykırdılar. İyice korkmuştu. Çöp kovasının arkasına kadar sinmişti ve neredeyse kapağı kaldırıp içine girecekti. Neler oluyordu? Kimdi bu adamlar? Sokak lambasının ışığında parlayan ellerindeki o metal şey silah mıydı?

Birden silah sesleri duyuldu. Geceyi bıçak gibi kesen, karanlığı bile ürküten acımasız silah sesleri... Karşılıklı çatışma başladı. Amansız bir kurşun senfonisi, geceye bestesini geçiyordu ve ne zaman son bulacağı meçhuldü.

Kulaklarını avuçlarıyla kapattı. Başını bacalarının arasına gömdü ve göz kapaklarını acıtırmasına sıktı... Sıktı... Sıktı...

Orada öylece ne kadar kaldığını bilmiyordu. Yavaşça başını kaldırdı. Artık kallavi bir sessizlik cirit atıyordu sokakta. Ayağa kalktı. Duvarın dibine doğru yürümeye başladı. Korkudan zangır zangır titriyordu. Yeni doğmuş bir ceylan gibiydi adımları. Duvarın dibinde yerde yatan gençleri görünce gözleri büyüdü, hepsi ölmüştü ve kanları kırmızı boyayla karışmıştı. Ama garip bir gülümseme vardı yüzlerinde. Genç kızın yüzünün yarısı kana bulaşmıştı. Uzun siyah saçları kıpkırmızı olmuştu. Birden ürktü. Karşı komşularının kızı değil miydi bu yerde yatan kelebek. Gizliden gizliye sevdiği, yanına yaklaşmaya bile çekindiği, uğruna ölebileceği kız değil miydi bu dalından koparılmış çiçek?

Başını yukarıya gökyüzüne kaldırdı. Gözlerinden sular süzüldü. Yavaşça indirirken başını aşağıya, gözleri duvardaki yazıya takıldı. İNSANCA YAŞAMAK... yazıyordu. [/italik]

Gözlerini hafifçe araladı. Annesinin bulanık görüntüsüne baktı. Sıktı yine gözkapaklarını. İyice sıktı. Sular süzüldü yüzüne, yıldızlar yanaklarına indi. Tekrar kapattı gözlerini. Uykuya daldı. Bir daha uyanmamak için dua etti.

RÜZGAR

DÖRTGÖZ OSMAN

Tangır tungur bir ses duyuldu mutfaktan. Ne ola ki deyip hemen mutfağa seğırtti Cemal... Bir de ne görsün? Müstakbel ve de çok gereksiz kayınpederi Dörtgöz Osman'ın aldığı davul fırın patlamış, ortalık duman dumana olmuştu. Tepsinin içindeki çipura balığı da kabak çiçeği gibi açılmıştı.

'Allah kahretsin' diye mırıldana mırıldana fişi çekti. 'Uyuz Osman şimdi bunu bilerek bozduğumu zanneder. Ulan gül yüzlü kızın olmasa, bakar mıyım senin suratına a kılıbık? Çok saygıdeğer ve aman aman pek sevdiğim nadide eşin, yani benim kayınvalideciğim sayın Kara Fatma'nı da al git... ..diyeceğim ama diyemiyorum. Kahretsin yaaa...Ortalık rezalet.'

Söylene söylene banyoya gitti. Eli de biraz yanmıştı. Canı acıyordu. Yıkadıktan sonra sargı beziyle sardı.

[italik] Kayınpederiyle tanışmaları çok ilginç olmuştu. Zeynep'le henüz 2 aylık bir birliktelikleri vardı ve Zeynep, ailesinden şimdilik bunu saklamayı uygun görmüştü. Bir gün çarşıda gezerken, Cemal'e bisikletli bir adam çarptı. Cemal bir tarafa, adam bir tarafa, bisiklet bir tarafa, bisikletin sepetindeki ayakları bağlı canlı tavuk zıp zıp bir tarafa... Çarşı bir anda karışmıştı. Cemal'in kanayan dizi ve uzun yırtmaçlı bir eteği andıran parçalanmış beyaz pantolonu, adamcağızın kırılan gözlükleri, tekerlekleri sekiz olmuş bir bisiklet, caddenin karşısına zıp zıp giden bir tavuk... Manzara korkunçtu ve görülmesi değerdı. Bir taraftan hem gülüp hem de onları ellerinden kollarından tutup yardımcı olmaya çalışan esnaf, bir taraftan kenarda olayı izleyen ve kıkır kıkır gülen yurdum ahalisi... Cemal ah'lar uh'lar içinde bir taraftan adama söyleniyor, bir taraftan da üstünü başını silkeliyordu. Adam da kırılan ve çerçevesi yamulan gözlüğünü gözüne yerleştirmeye çalışırken, Cemal'e karşılık vermeye çalışıyordu.

Bu komik olayın üzerinden bir yıl geçti ve Cemal ailesiyle beraber Zeynep'i istemeye gittiklerinde manzara dehşetti. Kayınpederi olacak şahıs, ona bisikletiyle çarpan adamdan başkası değildi.

Sonrasını hatırlamak istemedi

Ne günlerdi.

Zeynep'le bir yıldır evli ve mutluydu. Gerisini boş vermek lazımdı. [/italik]

Sargı bezini bir daha kontrol etti. İyi sarmıştı. Banyodan çıkmak üzereydi ki çok sıkıştığını fark etti. Tam hacetini göreceken kapı zili çaldı. Ama O rahatlama turuna geçmişti bile. Zil durmadan ve uzun uzun çalışıyordu. Panik oldu, iki arada bir dereye kaldı. Sağ eli de sargılıydı. Ne yapmalıydı?

Panik halinde banyodan fırladı. Fermuarını zar zor kapattı ama banyo, yerler, paspaslar, koridor ve en nihayetinde beyaz pantolonu mahvoldu. Kapıyı hızla açtı ve tam sayıp dökeceken kapıdakine, içeriye giren şahıs onu fazlasıyla şok etti.

Çok saygıdeğer kayınpederi Dörtgöz Osman elinde kocaman bir davul fırınla kapıdaydı ve kahkahayla gülerek:

-“Vay benim sevgili damadım. Sana aldığım davul fırın var ya, imalat hatası yüzünden kısadevre olup yanabilirmiş. Onu geri iade edeceğim. Ama bak sana yenisini aldım bile. Artık Zeynep'le sen bize balık ziyafeti çekersiniz ha?” diyordu.

Cemal hiçbir şey diyemedi...

RÜZGAR

KİMSESİZ DÜŞ YANGINI

[alt_cizgi] HÜSEYİN [/alt_cizgi]

Yorgundu. Çok yorgundu.

Ağır aksak adımlarla geçti soğan kokulu sokağı. Bezgin bir işçi mahallesi idi. Hayallerini daraltan, imkansızlıklarını yüzüne vuran, her daim karanlık, yarı-karanlık fakir mahalle... Ama her şeye rağmen seviyordu, bırakamıyordu bir türlü bu mahalleyi. Buradaki herkes kendileri gibiydi. Yemek yiyişleri, su içişleri, pazara çıktığında bir fileyi bile dolduramayışları, kapı önünde akşam ezanına kadar oturan kadınları, patlak bir topa patlak ayakkabılarıyla vuran kara-sarı çocukları, her şey aynıydı ve ne çok benziyorlardı birbirlerine.

Cumartesi akşamları komşu gezmeleri güzel olurdu. Erkekler çizgili Sümerbank işi pijamalarıyla televizyon karşısına oturup Dallas'ın başlamasını beklerlerdi. Şu haberler bitse de başlasa artık diye homurdanırlardı. Nordmende marka televizyonlarının teksitleri de bir türlü bitmek bilmezdi. Kadınlar mutfakta çay-bisküvi ikilemesine dalarlardı. Çocuklar bir odadan diğer odaya sürekli koşuşturmacada...

İç geçirdi. Eve yaklaşmıştı. Sevgili mahallesinin sevgili sokağını bitirip, en sondaki rutubet kokulu evine gelmişti. Vurdu kapıya ve bekledi.

[alt_cizgi] LEYLA [/alt_cizgi]

Kapıyı duydu, saate baktı, kocası gelmişti herhalde. Ne kadar yorgundu kimbilir yine. Hayat nasıl da acımasızca aldı onun neşesini elinden. Fabrikadan aldığı bir işçi maaşıyla kıt kanaat geçinme, yetebilme derdinden beti benzi solmuştu, yüzü gülmez olmuştu. Nasıl da az konuşan biri haline gelmişti. Neşeli, esprili, şen şakrak bir insandı o. İlk tanıştıkları ve el ele gezdikleri günleri anımsadı. Hayat, her şeye rağmen bütün zorlukları aşabilecekmiş gibi geliyordu. Sadece kendini değil, bütün dünyayı değiştirme fikri ne çok heyecan vericiydi. Kominal yaşamda hiçbir şeye ihtiyaç yoktu ki... Meydanlardan barikatlara, pankartlardan polis coplarına, çok hareketli günlerdi. Peki ya şimdi?

Kapıyı açmalıydı artık ve şunu çok iyi biliyordu ki; ikinci kez kapıyı çalacak dermanı bulamazdı Hüseyin... Kapıyı açtı, karanlık bir gölge gibi Hüseyin karşındaydı. Devrilecekmiş gibi kenara yaslanmıştı.

Ağlıyordu.

Islak ıslak baktı karısına. "En sonunda gittin sanmıştım" diyebilirdi.

Leyla da gözyaşlarına engel olamıyordu.

Hiç bir şey konuşmadılar. Leyla, zayıf ve yorgun bedenini kucakladı Hüseyin'in. Başını göğsüne gömdü dağ yürekli kocasının...

Hüseyin arta kalan gücüyle sarıldı Leyla'ya. Kokladı, öptü saçlarını...

Sadece sarıldılar

ve her şeye rağmen, çok sıkı sarıldılar.

Dışarıda, sokak lambalarının ölgün ışığına, polis sirenleri yapışmıştı...

RÜZGAR